

Arrest

nr. 195 137 van 16 november 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ST-Vincentius a Paulostraat 6/1
1090 JETTE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 4 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juni 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 6 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 juli 2016 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 februari 2017.

Gelet op de beschikking van 14 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DUPONT die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUREN die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 juni 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf

op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk verklaard wordt en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De beslissingen worden op 30 juni 2016 ter kennis gebracht aan de verzoekende partij. Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de gegrondheid

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet wordt aan de partij bij beschikking van 6 februari 2017 de grond meegedeeld waarop de eerste voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De eerste bestreden beslissing betreft een beslissing van 6 juni 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

De verzoekende partij voert tegen deze beslissing in een eerste middel de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van “de beginselen van behoorlijk bestuur : Zorgvuldigheidsplicht”.

In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar “de beginselen van behoorlijk bestuur” geeft zij niet aan welke andere beginselen zij, naast de zorgvuldigheidsplicht, geschonden acht. Waar zij in haar uiteenzetting theoretisch lijkt te verwijzen naar de hoorplicht, dient te worden vastgesteld dat zij nalaat aan te geven op welke manier de eerste bestreden beslissing deze precies zou schenden. In deze mate komt het eerste middel onontvankelijk voor.

Met betrekking tot de formele motiveringsplicht dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij nalaat aan te tonen dat in de eerste bestreden beslissing niet de juridische en feitelijke overwegingen zouden zijn opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De verzoekende partij toont bijgevolg niet aan dat voornoemde beslissing in deze zin niet formeel zou zijn gemotiveerd. Een schending van de wet van 29 juli 1991 wordt dan ook niet aangetoond.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich hoofdzakelijk beperkt tot een theoretische uiteenzetting. Met betrekking tot de concrete elementen die de verzoekende partij aanhaalt in haar betoog, die enerzijds betrekking hebben op artikel 8 van het EVRM en anderzijds op het schoollopen van het kind van de verzoekende partij, dient in de eerste plaats te worden vastgesteld dat de gemachtigde omtrent beide aspecten uitdrukkelijk motiveert in de eerste bestreden beslissing.

De verzoekende partij stelt wat betreft het schoollopen dat zij ouder is van twee dochters die in België naar school gaan. Zij meent dat de verplichting om een schooljaar te onderbreken om dit in een vreemd land, in een verschillende taal en in een ander schoolstelsel opnieuw op te nemen, een omstandigheid uitmaakt die het voor en kind en zijn ouders bijzonder moeilijk maakt om terug te keren naar hun land van herkomst om aldaar de aanvraag te doen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij elementen herhaalt die reeds werden aangevoerd in de aanvraag tot machtiging van 26 november 2015, waarin zij overigens verwijst naar 2 kinderen, doch slechts stelt dat zij ouder is van “een kind” dat in België naar school gaat in tegenstelling tot in haar verzoekschrift, waar zij betoogt omtrent het naar school gaan van “twee dochters”. Zij gaat met haar algemeen betoog niet inhoudelijk in op de concrete motivering van de gemachtigde, meer bepaald dat niet wordt aangetoond dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden, dat geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde structuur die niet in het land van herkomst te vinden is tot de behoeften behoort, dat zij bovendien steeds heeft geweten dat de scholing van haar kind plaatsvond in precair verblijf en dat haar opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. De verzoekende partij zet ook niet op concrete inhoudelijke wijze uiteen op welke manier deze motivering niet zou volstaan in het licht van de elementen die zij in het kader van haar aanvraag heeft aangehaald, zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan. Zij beperkt zich slechts tot loutere beweringen onder meer dat een terugkeer naar Albanië voor hen disproportioneel zou zijn daar Albanië voor hen een onbekend land is. Waar de verzoekende partij stelt dat haar oudste dochter vanaf september leerplichtig is, merkt de Raad op dat voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling de Raad zich moet plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening

houden met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verder merkt de Raad op dat, waar de verzoekende partij verwijst naar haar verblijf in België sedert 2012 en stelt dat zij hier sedertdien een nieuw leven heeft opgebouwd, de gemachtigde onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State heeft geoordeeld dat de elementen van integratie, waarbij de gemachtigde de concrete elementen opsomt waaronder de integratie waar de verzoekende partij ook in haar verzoekschrift verwijst, niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden. De Raad merkt hierbij nog op dat de eerste bestreden beslissing inderdaad slechts betrekking heeft op de ontvankelijkheid van de aanvraag. In de mate dat de verzoekende partij onder verwijzing naar het arrest van de Raad van State van 24 mei 2004 nog betoogt dat in de bestreden beslissing niet wordt uiteengezet waarom de door de verzoekende partij ingeroepen elementen van integratie niet zouden kunnen worden geacht uitzonderlijke omstandigheden uit te maken die de indiening toelaten van een vordering in België, merkt de Raad op dat in de eerste bestreden beslissing hieromtrent dan ook wel degelijk wordt gemotiveerd. Het arrest waarnaar de gemachtigde verwijst, waarop de verzoekende partij geenszins ingaat, is overigens recenter dan dat waar de verzoekende partij naar verwijst in haar verzoekschrift. De Raad wijst er ook op dat de verzoekende partij nalaat aan te geven op welke manier het door haar voornoemde arrest een situatie betreft die vergelijkbaar is met de hare.

De verzoekende partij stelt verder dat de Dienst Vreemdelingenzaken er op deze manier echter aan voorbijgaat dat dit feit eveneens inhoudt dat zij alhier haar centrum van belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 van het EVRM, wat maakt dat zij haar leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren naar een land waar zij geen actuele band mee heeft. Zij stelt dat zij in Albanië niet alleen haar huisvesting heeft achtergelaten, maar dat zij bovendien ook geen sociale banden meer heeft in het land dat zij meer dan vier jaar geleden verliet. Zij meent dat er dan ook moeilijk van haar verwacht kan worden dat zij het leven dat zij hier sedert 2012 heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd in de steek zou laten om naar haar land van herkomst terug te keren. Het feit dat zij haar centrum van belangen dat zij hier sedert 2012 heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd zou moeten verlaten, zonder de garantie dat zij in haar land van herkomst ergens terecht kan voor de tijd die de procedure in beslag zal nemen, maakt dat het voor haar bijzonder moeilijk is om haar aanvraag via de geijkte weg te doen, aldus de verzoekende partij. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij de voornoemde elementen ter ondersteuning van haar betoog geenszins staft en zich aldus beperkt tot loutere beweringen. De verzoekende partij zet ook geenszins uiteen op welke manier de motivering van de gemachtigde niet zou volstaan in het licht van de elementen die zij in het kader van haar aanvraag heeft aangehaald, of met welke elementen de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden. De gemachtigde motiveert immers op uitgebreide wijze omtrent de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM wat betreft het centrum van haar belangen in België en hij motiveert omtrent gewone sociale relaties. Tevens motiveert de gemachtigde uitgebreid naar het door de verzoekende partij aangehaalde gebrek aan bestaansmiddelen of huisvesting in het land van herkomst en het gebrek aan familie, vrienden of kennissen aldaar en zet hij de mogelijkheid uiteen een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). De verzoekende partij gaat niet op concrete inhoudelijke wijze in op de motieven in de eerste bestreden beslissing zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan. Waar zij verwijst naar de zeer inspannende, kostelijke en tijdrovende procedure dat het doen van een aanvraag vanuit haar land van herkomst (in Sofia) zou inhouden, staft zij haar betoog niet. Met haar betoog toont de verzoekende partij een schending van de zorgvuldigheidsplicht niet aan, noch toont zij aan dat de motivering niet afdoende, onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn, noch dat de eerste bestreden beslissing onzorgvuldig zou zijn voorbereid of niet zou stoelen op een correcte feitenvinding, noch dat deze met machtsoverschrijding werd genomen. Daar waar de verzoekende partij elementen uit haar aanvraag herhaalt en met haar kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Het eerste middel – gericht tegen de eerste bestreden beslissing – lijkt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

De tweede bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen op dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing nu de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris

gebonden zou zijn een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven gelet op hetgeen in artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bepaald wordt en hij niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

In de mate waarin de verwerende partij betoogt dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en dat zij aldus beschikt over een gebonden bevoegdheid, merkt de Raad op dat er gevallen denkbaar zijn waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid en dat dan ook steeds dient te worden onderzocht of de verzoekende partij geen dergelijke onwettigheid, klevende aan het bevel om het grondgebied te verlaten, in haar middelen heeft aangevoerd (RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). Er mag bovendien geen bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM (RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Er kan bijgevolg niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Gelet op deze vaststelling, is de Raad van oordeel dat de verwerende partij vooruitloopt op het onderzoek van de middelen door de Raad. In casu dringt een onderzoek van de middelen zich op. De exceptie van de verwerende partij dient te worden verworpen.

De verzoekende partij voert tegen deze beslissing in een tweede middel de schending aan van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht, redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel”.

Daar waar de verzoekende partij de schending aanvoert van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur”, duidt zij ook hier niet aan welke beginselen zij, naast de opgesomde beginselen, precies geschonden acht. Het tweede middel komt dan ook slechts ontvankelijk voor, daar waar het betrekking heeft op de concreet aangehaalde beginselen.

Waar de verzoekende partij meent dat het bestreden bevel niet strookt met de redelijkheid en de proportionaliteit om haar na een verblijf van 4 jaar, nu te bevelen om het grondgebied onmiddellijk te verlaten, en dat de beslissing met dit element op geen enkele manier rekening houdt waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken tekort schiet aan zijn zorgvuldigheidsplicht, dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij de in de tweede bestreden beslissing opgenomen motivering niet betwist. De gemachtigde geeft meer bepaald aan dat de verzoekende partij vrijgesteld van visumplicht langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen, waarna hij een uitgebreide feitelijke uiteenzetting geeft. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan op grond waarvan zij aanneemt dat de door de gemachtigde gemaakte vaststelling, mede gelet op het bepaalde in artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, niet reeds zou volstaan om de tweede bestreden beslissing te schragen. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel – dat gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten – lijkt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.”

2.2 Op 13 februari 2017 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in.

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3 In het proces-verbaal van de terechtzitting van 5 oktober 2017, alwaar de partijen uitdrukkelijk uitgenodigd werden om te reageren op de in de beschikking van 6 februari 2017 opgenomen grond, staat het volgende vermeld: *“De advocaat van VzP stelt het belang van artikel 8 EVRM te willen onderstrepen. Zij stelt dat verzoekster reeds lange tijd in België verblijft en twee minderjarige kinderen heeft die nooit het onderwijs in Albanië gekend hebben zodat het nagenoeg onmogelijk is om terug te keren. Bovendien stelt de advocaat van verzoekster er sinds 2 dagen van op de hoogte te zijn dat mevrouw K.Z. zwanger is en zou bevallen begin 2018 en legt een bewijs van zwangerschap neer. Een kopie werd reeds aan vwp overgemaakt. VwP sluit zich aan bij de beschikking.”*

Wat het neergelegde stuk aangaande de zwangerschap betreft, moet erop worden gewezen dat voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling de Raad, optredend als annulatierechter, zich moet plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). De verwerende partij kon vanzelfsprekend geen rekening houden met een stuk dat dateert van na de bestreden beslissing, zodat het stuk alleen al om die reden niet dienstig kan worden aangebracht.

Voorts moet erop worden gewezen dat de verzoekende partij, waar zij ter terechtzitting betoogt dat zij het belang van artikel 8 van het EVRM wil onderstrepen, dat zij reeds lange tijd in België verblijft en twee minderjarige kinderen heeft die nooit het onderwijs in Albanië gekend hebben zodat het nagenoeg onmogelijk is om terug te keren, elementen uit haar verzoekschrift herhaalt en dat hierop middels de beschikking van 6 februari 2017 reeds werd geantwoord. De verzoekende partij gaat geenszins op concrete wijze in op de motieven uit voormelde beschikking en doet er geen afbreuk aan. De inhoud van de beschikking blijft derhalve overeind.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voormelde beschikking van 6 februari 2017 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat de middelen, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond zijn.

2.4 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

3. Korte debatten

Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november door:

mevr. A. WIJNANTS,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

A. WIJNANTS